

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد.

۲۰۲۰/۱۲/۰۴

عبدالباري جهاني

د علامه اقبال څلوريځي درېمه برخه

ای د زره پیونده عشقه د ژوند مېنه له تا بناده
هم مي کښت هم مي حاصل يې راسه زما د زرگي مراده
جوړ له خاورو انسانان دي زاړه سوي له عمرونو
بل آدم راته را جوړ که زموږ له ختو له بنياده

ما د خپل صورت په شکل يو صنم ځان ته تراشلی
که مي خدای ځان ته جوړ کړی ما خپل شکل دی لیدلی
اوس به څرنگه را وزم د خودی له شېستانه
په هر رنگ کي و خپل ځان ته پر سجده يم پر بوتلی

زه د فکر سمندر ته لاهو سوی په قرنونو
له خپل ځان څخه را بېل سوم د اغیار په پیوندونو
د دي ټول عمر حاصل مي له دریو تورو بل څه نه دي
بت تراش وم، بت پرست سوم، بت شکن سوم د نکلونو

ته خوا وايي چي زه یمه مگر خدای پر دنیا نسته
د اوبو ختو جهان دی د وجود انتها نسته
خو زه اوس هم نه پوهېږم دغه راز را معلوم نه سو
چي زما دوي سترگي يې ويني ریشتيا سته او که دا نسته

بیا ای عشق ای رمز دل ما
بیا ای کشت ما ای حاصل ما
کهن گشتند این خاكي نهادان
دگر آدم بنا کن از گل ما

تراشیدم صنم بر صورت خود
به شکل خود خدا را نقش بستم
مرا از خود برون رفتن محال است
به هر رنگی که هستم خود پرستم

هزاران سال در فکرت نشستم
ز خود بگسستم و بر غیر بستم
و لیکن حاصل عمرم سه حرف است
تراشیدم، برستیدم، شکستم

تو میگویی که من هستم خدا نیست
جهان آب و گل را انتها نیست
هنوز این راز بر من ناگشوده ست
که چشم آنچه بیند هست یا نیست